

[Freddy Madsen.]

understøttelserne bliver yderligere udhulet, at tilstanden endda vil være værre, end den er på nuværende tidspunkt.

Det er i helt åbenlys modstrid med den opfattelse, som bl. a. vi har givet udtryk for, nemlig at virkningerne af den oliekrise, som vi befinder os i, ikke skulle væltes over på arbejderne. Dertil kommer, at problemet bliver endnu værre for de arbejdsgrupper, der ligger over gennemsnitsfortjenesten. Vi har netop her i dag af en af de deputationer, som opsøgte folketinget, nemlig fra Smedenes Fagforening i Lyngby, fået at vide, at de har foretaget en beregning af, hvad understøttelserne på nuværende tidspunkt udgør af deres gennemsnitsfortjeneste, og den ligger imellem 50 og 60 pct. Det er altså meget langt fra det princip, man oprindeligt var enig om at ville arbejde efter.

Man vil også have lagt mærke til, at det meget kraftigt fra arbejdspladserne og fagforeningerne i øjeblikket føres frem, at der må ske radikale ændringer på dette område. Vi mener, at det må være en naturlig forpligtelse for samfundet at yde fuld dækning til mennesker, der bl. a. på grund af dette tings fejlagtige og planløse politik kastes ud i arbejdsløshed, og det vil vi tage skridt til at få gennemført. Men vi mener, at det må være et minimumskrav, at reguleringstidspunkterne og reguleringsgrundlaget, som faktisk er de ting, der nu er til behandling, bliver ændret. Endvidere må det sikres, at alle kan få de 90 pct., som er lovens princip.

Derfor må der efter vores opfattelse træffes en række forholdsregler gående ud på følgende:

For det første må reguleringstidspunkterne ændres til mindst hvert halve år. Det er i virkeligheden et overordentlig beskedent krav, idet det blot vil ligestille de arbejdsløse med deres arbejdende kolleger.

For det andet må reguleringen foregå på et aktuelt grundlag, hvis der skal være mening i tingene, og ikke som den nuværende, der som sagt altid vil hinke et år bagefter, og med den fart vil inflationen have tilbøjelighed til at gøre tingene endnu værre. Det må være muligt at nå frem til et statistisk grundlag, der er aktuelt, og som man kan foretage reguleringerne på.

For det tredje mener vi, at reguleringen må foregå på grundlag af de enkelte fags

gennemsnitsfortjeneste, således at der for alle arbejdere bliver tale om reel erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Vi mener, at man nu, hvor man har erkendt, at der er brug for at ændre i reglerne, også fuldt ud må tage konsekvenserne. Som sagt skal vi medvirke til det, og i overensstemmelse hermed vil vi vende tilbage til en række af disse spørgsmål, uden at det, som jeg sagde i min indledning, skal bidrage til at hindre den hurtige gang igennem tinget.

Mølgaard (DR):

Det lovforslag, der nu er lagt frem til forhandling, må siges at rumme to sider, et socialt aspekt og et arbejdsmarkedsaspekt, og man må se dem ud fra begge betragtninger, om end det ikke nødvendigvis behøver at medføre to forskellige, to modsat rettede, sæt kommentarer.

Men lad mig med hensyn til det sociale aspekt fastslå, at det er retsforbundets gruppes bestemte indstilling, at dette lovforslag er fortrinligt ud fra den betragtning, at man nu engang må hjælpe de socialt ringe stillede, dem, der har hjælp behov, dem, som uforskyldt er kommet i nød, og at man må betale en ordentlig erstatning. Med den lønudvikling, der i øvrigt har været på arbejdsmarkedet, vil det kun være rimeligt at fremskynde reguleringstidspunktet som en engangsforanstaltning, som der tidligere er slået til lyd for, ikke mindst i betragtning af den oliekrise, vi har i øjeblikket, og med den udsigt til højere arbejdsløshedsprocent, som vi har indtryk af ligger forude.

Men lad mig så alligevel bore i det, bore i den omstændighed, at det er et arbejdsmarkedsanliggende, og lad mig også bore lidt i de påstande, jeg her har formuleret om arbejdsløshedsens omfang.

Vi skal ikke glemme, at der også foreligger nogle lavtlønsområder her i landet. Og vi skal ikke glemme, at der med den højere trækprocent, med de større udgifter til transport, vask og rensning, højere forbrugerpriser, fordi man må styrte til det først givne indkøbscenter, kan blive tale om, at de lavtlønnede faktisk er ringere stillet, når de er på arbejde, end når de er ledige.

Der må en balance til imellem de to situationer, andet anerkendes nu engang ikke ude i det faktisk pulveriserende samfund.